

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀστοχίς καὶ τῆς καταλ. -ιάρις.

Ἐπιλήσμων. Συνών. ξεχασιάρης.

ἀστοχίδα ἡ, ἀμάρι. ἀστουχίδα Σκίαθ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀστοχος καὶ τῆς καταλ. -ίδα.

Ἐλαία πίπτουσα ἐκ τοῦ δένδρου πρὶν ὠριμάσῃ.

ἀστοχίλα ἡ, Πελοπν. (Μάν.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀστοχος καὶ τῆς καταλ. -ίλα.

Ἀφορία, ἐπὶ καρπῶν: Φέτος ἦτανε ἀστοχίλα 'ς τὰ σπαρμένα. Συνών. ἀστοχιά 2.

ἀστοχογερακίνα ἡ, Πελοπν. (Μάν.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀστοχος καὶ τοῦ οὐσ. γερακίνα.

Εἶδος ἰέρακος.

ἀστοχόπικρα ἡ, Πελοπν. (Κάμπος Λακων.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀστοχος καὶ τοῦ οὐσ. πίκρα.

Μικρὰ πίκρα, ἥτοι μικρὰ συμφορὰ, ὅσον θάνατος μικροῦ παιδίου ἐν συγκρίσει πρὸς θάνατον ἐνηλίκου ἀνθρώπου.

ἀστοχος ἐπίθ. πολλαχ. ἀστουχους πολλαχ. βορ. ἰδιωμ. ἀστοχο Τσακων. ἄτοχο Τσακων. οὐδ. ἀστόχι Πελοπν. (Μάν.) ἀστόδιν Πόντ. (Κερασ. Οἶν.) ἀστόδ' Πόντ. (Ἄμισ. Κοτύωρ. Ὀφ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.)

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἀστοχος. Περὶ τοῦ οὐδ. ἀστόχι ἰδ. ἈνθΠαταδόπ. ἐν Ἀθηνᾶ 37 (1925) 167 κέξ.

1) Ὁ ἀποτυγχάνων τοῦ σκοποῦ, ὁ μὴ ἐπιτυγχάνων Εὐβ. (Κύμ.) Πελοπν. (Δημητσάν. Ὀλυμπ.) κ.ά.: Φρ. Ἀστοχος ὁ λόγος σου! (εἶθε νὰ μὴ ἐκπληρωθῇ ὁ λόγος σου!) Δημητσάν. Τοῦ ἔκαμε ἀστοχο (δὲν ἐξεπυρσοκρότησε τὸ τουφέκι) Κύμ. Ἐτοῦτο τό 'χω ἀστοχο - πίτυχο (ἴσως νὰ ἐπιτύχω εἰς τοῦτο, ἴσως ὅχι) Ὀλυμπ. 2) Ἀκαρπος, ἐπὶ γῆς καὶ γεννημάτων Κύθηρ. Πελοπν. (Λακων. Μεσσ.) κ.ά.: Ἀστοχη γῆ Κύθηρ. Ἀστοχα γεννήματα Λακων. Τὰ σπαρμένα εἶναι ἀστόχια, δὲν εἶναι πίτυχα Μάν. Ἀμα βρέξῃ ὁ Αὐγουστος, πάντοτε οἱ ἐλαιὲς εἶν' ἀστοχες Μεσσ. 3) Ἐκεῖνος ποῦ εἶθε νὰ μείνῃ ἄνευ κτήτορος, ἐπὶ πραγμάτων Πόντ. (Ἄμισ. Κερασ. Κοτύωρ. Ὀφ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.): Ἀστόδ' νὰ ἴνεται τὸ λῶμα σ'! (εἶθε ν' ἀποθάνῃς καὶ σὺ καὶ οἱ συγγενεῖς σου, ὥστε νὰ μείνῃ χωρὶς κτήτορα τὸ ἔνδυμά σου!) Τραπ. Χαλδ. κ.ά. Ἀστόδ' κι ἀπαρδάλ'! (συνών. τῷ προηγούμενῳ) Ὀφ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά. Τ' ἀστόδ' καὶ τ' ἄκλερο! (τὸ ἔρημον καὶ ἄκληρον!) Ὀφ. Συνών. ρημάδι. Καὶ κατ' ἀντίφρ. ἐπὶ πράγματος ἢ ζῴου πρὸς ὃ ἐκδηλοῖ τις συμπάθειαν ἢ θαυμασμόν Πόντ. (Χαλδ.): Τ' ἀστόδ', ντ' ἔμορφον ἔν'! (τὸ ρημάδι, τί ὠραῖον εἶναι!) 4) Ἀφυῆς, δύσνους Ἡπ. Πόντ. (Τραπ.): Τ' ἀστοχον τὸ παιδὶν 'κ' ἐπορεῖ νὰ μάθῃ τὸ μάθημαν ἄθε (δὲν ἠμπορεῖ νὰ μάθῃ τὸ μάθημά του). β) Ἀπρόσεκτος Ἡπ. Πελοπν. Πόντ. (Κοτύωρ.)

γ) Ἀσυλλόγιστος, ἀνόητος, ἐπὶ προσώπων καὶ λόγων πολλαχ.: Ἀστοχος ἄνθρωπος. Ἀστοχα λόγια πολλαχ. || Παροιμ. Ἀστοχος νοῦς, διπλὸς ὁ κόπος (διὰ τὴν σημ. ἰδ. ἀστόχαστος 1) Πελοπν. κ.ά. 5) Ἀρρεπὴς Τσακων. 6) Ἀσχημος, κακὸς Κορσ. Πελοπν. (Κορινθ.)

ἀστοχῶ πολλαχ. ἀστουχῶ πολλαχ. βορ. ἰδιωμ. ἀστουχῶ Μακεδ. (Χαλκιδ. κ.ά.) ἀστοχοῦ Πελοπν. (Μάν.) Τσακων. ἀστοχάω Εὐβ. (Μετόχ.) Ζάκ. Ἡπ. (Δρόβιαν.) Κεφαλλ. Πελοπν. (Αἶγ. Γέρμ. Καλάβρυτ. Μάν. Μεσσ. Οἶν.) — Λεξ. Ἐλευθερουδ. ἀστοχάω Εὐβ. (Αὐλωνάρι.) ἀστουχάω Εὐβ. (Στρόπον.) Ἡπ. (Ζαγόρ. Κεστρίν.) Θεσσ. (Καλαμπάκ.) Σκόπ. Ἰστοχῶ Θράκ. (Γέν. Σαραεκκλ. Σηλυβρ.) Κύπρ. Νάξ. (Φιλότ.) Ἰστουχῶ Μακεδ. (Βέρ.) Ἰστουχάω Θεσσ. ἀστοχίζω Κρήτ. Κύπρ. Πελοπν. (Καλάβρυτ. Λακων. Μάν.) κ.ά.

Τὸ μεταγν. ἀστοχῶ. Τὸ ἀστοχίζω καὶ μεσν.

Α) Ἐνεργ. 1) Ἀποτυγχάνω τοῦ σκοποῦ, δὲν ἐπιτυγχάνω εἰς πρᾶγμά τι πολλαχ.: Σημάδεψε, ἀλλὰ ἀστόχησε. Ἀστόχησα 'ς τὴ δουλειά μου. Ἀστόχησα τὸ δρόμο, γιατί δὲν ἔχω ξαναπάει πολλαχ. Βάρεσα ἓνα ὀρδύκι καὶ τ' ἀστόχηκα Μάν. Ὅλοι τότε βαρέσασι κι ὅλοι τὸν ἀστοχήσασι Λακων. || Φρ. Ἐ, ν' ἀστοχήσης! (εἶθε νὰ μὴ εὐδοκιμήσης!) Ἀρά) Κρήτ. || Γνωμ. Ὅπ' ἀστοχήσης γάειρε κι ὅπου πετύχῃς φύγε Κρήτ. — Παροιμ. Ἀκριβὸς θαρεῖ κερδαίνει κι ἀστοχῇ καὶ δὲν τὸ ξέρει Κύπρ. || Ἀσμ.

Τὸν ἀδρειωμένο μὴ δὲ γλαῖς ἂν ἀστοχήσῃ κιόλας, μ' ἂν ἀστοχήσῃ μιὰ καὶ δυὸ πάλ' ἀδρειωμένος εἶναι.

β) Διαφεύγω Εὐβ. (Αὐλωνάρι.): Δὲν τοῦ ἀστοχάει τίβοτας. γ) Προσκοπῶ, σκοντάφτω Κρήτ.: Ἀσμ.

Ὁ γάιδαρος ἀστόχησεν ὁ κακαποδομένος.

2) Δὲν εὐδοκιμῶ, ἐπὶ δένδρων, φυτῶν καὶ γεννημάτων ἐν γένει Εὐβ. (Κουρ. Κύμ. Στρόπον.) Ἡπ. Κρήτ. Κύπρ. Πελοπν. (Ἀνδρίτσ. Λακων. Μάν. κ.ά.) Σάμ. Σῦρ. — Λεξ. Δημητρ.: Φύτεψα μιὰ ἐλαία κι ἀστόχηκε Μάν. Ἐχει ἀστοχήσει φέτος τὸ θυμάρη (δὲν ἐκαρποφόρησε πρὸς νομὴν τῶν μελισσῶν) Σῦρ. Ἀστόχησαν οἱ καρνές - τὰ γεννήματα - τὰ σ'τάρια Ἀνδρίτσ. Λακων. Ἀστοχήσανε τὰ ψωμιά φέτι (ψωμιά = σιτηρὰ) Κύμ. Ἀστόχ'σι τοῦ χουράφ' Θεσσ. Σπαρμένα ἀστουχ'μένα Σάμ. || Ἀσμ.

Μὴ δῆνε κλαῖς τὴ λεμονῆ δσο κι ἂν ἀστοχήσῃ,

κάνει λεμόνια δίφορα τὸ γόσμο νὰ γεμίσῃ

Κρήτ. Μετοχ. ἀστοχισμένος = ἄφορος πολλαχ. Ἀστοχισμένη χρονιά πολλαχ. Ἀστουχ'μένους κιόρς Εὐβ. (Στρόπον.) Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Λεόντ. Νεαπόλ. 62,1 (ἐκδ. ΗGelzer) ἦν γὰρ ἀστοχήσασα ἡ χώρα διὰ τὴν λειψυδρίαν. β) Δὲν παράγω, ἐπὶ ζῴων ἐγγάλων Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Σάμ.: Ἀστουχῆσανι τὰ γίδια φέτου Σάμ. Ἀστοχημένη 'τον ἡ μάδρα μας ἐφέτι Ἀπύρανθ. γ) Ἀποτυγχάνω εἰς τὰς γεωργικὰς μου ἐργασίας λόγῳ ἀφορίας Κύπρ.: Παροιμ.

Ἀντιαν γεωρκῆς μὴ δαίρεσαι τὸ ἄνταν 'στοχῆς μὲν πλήσσης (οὔτε διὰ τὰς ἐπιτυχίας νὰ χαίρῃς πολὺ οὔτε διὰ τὰς ἀποτυχίας νὰ λυπῆσαι). 3) Δυστυχῶ, κακοπραγῶ Κρήτ. Κύπρ. Πελοπν. (Μάν.): Γνωμ. Τὸν εὐτυχοῦντα ὅλοι βοηθοῦντα, τὸν ἀστοχοῦντα ὅλοι μισοῦντα (βοηθοῦντα καὶ μισοῦντα ἐκ τοῦ βοηθοῦν τον, μισοῦν τον) Μάν. Ἡ σημ. καὶ μεσν. 4) Παύομαι, σταματῶ Λέσβ.: Ἡ γείτουνάς μας δὲν ἀστουχᾷ, οὔλου δ'λεῦ'. Ἡ φουτιὰ νὰ μὴν ἀστουχᾷ γιὰ νὰ γίῃ τοῦ φαγεῖ καλό. Ἡ βρύσ' δὲν ἀστουχᾷ, οὔλου τρέξ'. 5) Λησμονῶ Εὐβ. (Κύμ. Μετόχ.) Ζάκ. Ἡπ. Θεσσ. Θράκ. (Ἀδριανούπ. Γέν. Διδυμότ. Μάλγαρ. Σαραεκκλ. Σηλυβρ.) Κεφαλλ. Κρήτ. Λέσβ. Μακεδ. (Βελβ. Γκιουβ. Καστορ. Κοζ. Σισάν. Χαλκιδ. κ.ά.) Πελοπν. (Αἶγ. Καλάβρυτ. Λακων. Μάν. Μεσσ.) Σκόπ. Στερελλ. (Ἀμφ.) Χίος — Λεξ. Βλάχ. Βυζ. Περίδ. Πρω.: Τ' ἀστόχησα τὰ γραμματα Ἡπ. Ἀστόχησα νὰ πάρω λειανὶ μαζί μου αὐτόθ. Σ' ἀστόχηκα Λακων. Ἀστόχησα νὰ σοῦ τὸ 'πῶ Καστορ. Ἀστόχηκα νὰ πάγω Μάν. Ἀστόχησα τὸ μαντήλι μου Πελοπν. Ἀστόχ'σαν νὰ σφαλῇσ'ν τὴν πόρτα Μακεδ. Δὲν ἀστουχάου ποντὲ Σκόπ. Μιὰ φουρὰ νὰ τ' ἀκούσου δὲν τοῦ 'στουχῶ Μακεδ. || Γνωμ.

Καινούργιο φίλο ἔπιασες, παλαιὸ μὴν ἀστοχήσης

Ἡπ.

Μάτια ποὺ δὲ φαίνονται | γρήγορα ἀστοχειοῦνται Σισάν. — Ποίημ.

Ἦτανε μνήμη παλαιή, γλυκειὰ κι ἀστοχισμένη

ΔΣολωμ. 149. Συνών. ξεστοχῶ, ξεχνῶ. β) Δὲν προσέχω, δὲν λαμβάνω ὑπ' ὄψιν Ἡπ. — Λεξ. Ἐλευθερουδ.: Ἀστόχησες τὰ λόγια μου Λεξ. Ἐλευθερουδ. 6) Ἀπατῶμαι, σφάλλομαι Ἡπ. Ἡ σημ. καὶ παρὰ Βλάχ.

